

Walvistranen

Ja, lieverd.

Sinds we hier wonen is hij stiller geworden, hij lijkt minder naar buiten te gaan, tuurt eindeloos uit het raam, naar zee. Soms houd ik zijn hand vast, soms, die trekt hij dan weg.

Je weet dat ik dat niet wil.

Neem Seppie dan mee. En je telefoon.

Als hij weg is en de maan schijnt dringen de nachtmerries zich aan mij op. Boten die mij klemzetten, het stille wurgen, de harpoenen. Ik trek het deken verder over mijn gezicht. Mannen die mijn lijf beklimmen en meetrekken naar de kust om mijn gladde huid te flensen met kleine rotmesjes. Ik hoor een wals uit mijn kindertijd. Ze blijven flensen en schreeuwen naar elkaar, hebben er alles voor over om mijn traan te winnen. Ik zie hun ogen niet, ze verschuilen zich achter hun wollen mutsen. Ik hoor geblaf, Seppie staat naast mijn bed.

Ik streel Seppies oortjes, hij blijft blaffen, trekt het deken van mijn lijf af. Het zand ontdoet mijn schoenen, ik ren zonder om te kijken naar zee, de open zee. Ik zie hem nergens, de wind prikt, ik slik het bittere zand weg.

Mam?

Vanaf mijn vaste plek aan tafel kan ik de golven van de zee zien. Ze vallen, als het ware, door de geluidsdichte ramen kan ik hun vallen niet horen. Wel zie ik het vallen en opstaan. Het zwart wordt wit, het wit wordt zwart.

Mag ik vanavond een stukje wandelen?

Mag het?

Als de deur achter mij dichtvalt voel ik een spanning van mijn schouders glijden. Seppie holt vooruit. Hij huppelt, ruikt de zee. In de verte hoor ik een wals. Ik zing het voordat ik er ben.

Het zwart wordt wit, het wit wordt zwart. Vallen en opstaan. Mijn voeten zakken weg in het zand, mijn schoenen glijden uit. De maan schijnt. Mijn moeder belt.

Uit de lucht valt een ster, tussen mijn tenen groeit een plantje, de zee raakt mijn enkel, het kietelt. Mijn moeder belt weer, ik hoor haar stem. Als ik opkijk staat ze naast mij. Ze zakt weg in het zand, legt haar hoofd op mijn buik. Ik adem diep, zij ademt dieper. Haar buik is zwaar geworden. Groots. Ik voel het zout in mijn navel kruipen, mijn huid is week, haar haren. Ik streel met mijn vingers door haar natte haren, probeer akkoorden

te slaan. We wiegen zachtjes met de golven. Seppie is nu ver weg in de zee.

Ik zoek, maar hij is nergens te bekennen. Ik ren de zee in, zwem en speur. Zing een lied wat hij zal kennen, open mijn mond, zeef de zee leeg. Spuw en gil. Het oneindige water komt uit mijn keel zetten.

Mutsen, overal gebreide mutsen. Ze plakken aan mijn natte lijf, verstikken mijn zicht. Ik trek mijn moeder dichtbij, haar huid is gladder geworden, uit haar mond groeit een borstel. Haar ogen kleine zwarte kralen, haar armen grote vinnen die mij... ik besluit mij in haar warme buik te begraven.

Seppie blijft blaffen.

Geschreven door Flora Kenza Nacer

In opdracht voor de Nacht van de Geschiedenis, Rijksmuseum, Amsterdam.

Aan de hand van het werk: Wollen Mutsen van Nederlandse Walvisvaarders, anoniem, ca 1700-1800.

In het kader van de Schrijversresidentie deBuren, Brussel.